

U Z N E S E N I E

Najvyšší sud Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. J.**, bývajúcej v S.S., zastúpenej JUDr. J. M., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **L. L.**, bývajúcemu v S.S., zastúpenému JUDr. E. Š., advokátom so sídlom v B., **o zrušenie vecného bremena za náhradu**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 175/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. novembra 2010 sp. zn. 7 Co 27/2010, 2 Co 417/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 154,58 € do rúk advokátky JUDr. J. M., so sídlom v B., do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Pezinok rozsudkom zo 17. septembra 2009 č.k. 4 C 175/2008-204 zrušil vecné bremeno spočívajúce v práve žalovaného doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti – 2- izbového bytu, číslo 12, druhé poschodie, vchod číslo 4, bytového domu súpisné číslo X., postaveného na pozemku parcelné číslo X., č. X. a č. X. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu vo výške X., zapísaného na LV č. X., pre katastrálne územie S. (ďalej len „bytu“); žalobkyni uložil povinnosť zabezpečiť žalovanému primeraný náhradný byt; žalovanému uložil povinnosť predmetný byt vypratať do 15 dní po zabezpečení bytovej náhrady a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že v dôsledku zmeny podmienok, za ktorých vecné bremeno vzniklo, zákon umožňuje súdu vecné bremeno obmedziť alebo zrušiť za predpokladu, že zmenou pomerov vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, nie je

rozhodujúce, či tento stav nastal zavinením niektorého z účastníkov (§ 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka); pritom prihliadal na doterajšiu judikatúru (R 86/1958, R 65/1972). Za platnú považoval dohodu o zúžení BSM medzi účastníkmi konania z 21. augusta 2002. Vecné bremeno k bytu zaťažujúce žalobkyňu bolo zriadené v prospech žalovaného vo forme notárskej zápisnice 19. marca 2003. Vzhľadom na rozvod manželstva (19. júna 2007) podľa názoru súdu došlo k hrubému nepomeru medzi vecným bremenom žalobkyne a výhodou z neho pre žalovaného, so zreteľom na zmenu pomerov nemožno od žalobkyne ako výlučnej vlastníčky bremenom zaťaženej nehnuteľnosti spravodlivo požadovať na plnenie z vecného bremena, a to bez ohľadu, ktorý z účastníkov subjektívne zaviniť rozvrat manželstva. Na základe uvedeného žalobe vyhovel, keď za primeranú náhradu zrušeného vecného bremena považoval zabezpečenie náhradného bytu žalovanému. Povinnosť žalovaného byť vypratať podmienil zabezpečením bytovej náhrady. Súd nevyhovel návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu znaleckým posudkom za účelom vyšetrenia duševného stavu žalobkyne pre zmeny v jej správaní považujúc ho za nadbytočný (nehospodárny) pre rozhodnutie vo veci. O trovách konania § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 3. novembra 2010 sp. zn. 7 Co 27/2010, 7 Co 417/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.; odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo 17. septembra 2009 č.k. 4 C 175/2008-199 odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.; žalobkyňi nepriznal náhradu trov konania podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1, 5 vety druhej O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Na zdôraznenie dodal, že dohoda o zúžení BSM je platná (splňa všetky formálne náležitosti), bola uzavretá medzi účastníkmi počas trvania ich manželstva, ohľadne časti majetku, ktorý by mohol patriť do BSM, v tejto časti námietky odvolateľa o jej absolútnej neplatnosti nepovažoval za dôvodné. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o vzniku hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného z vecného bremena, zohľadňujúc stav do i po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva účastníkov konania (najmä pre názorové nezhody, rozdielnosť pováh, vzájomné odcudzenie). Doplnenie dokazovania navrhnuté odvolateľom na zistenie príčin rozvratu manželstva a ich zmeny, považoval odvolací súd za nadbytočné a nehospodárne vzhľadom na viazanosť súdu právoplatným rozhodnutím o rozvode manželstva (§ 159 ods. 2, 3 O.s.p.). Za primeranú považoval i náhradu za zrušenie vecného bremena zaťažujúcu žalobkyňu v povinnosti

zabezpečenia náhradného bytu žalovanému. Odmietol odvolanie žalovaného smerujúce proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.). Odvolací súd osobitne uviedol, že o vyhlásení tohto rozsudku upovedomil účastníkov konania zákonným spôsobom (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru žalovaného súdy „nekvalifikovane“ zistili skutkový stav, dostatočne sa nevysporiadali s predloženými dôkazmi a tvrdeniami žalovaného v konaní a preto vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Súdom vyčíta nevykonanie ním navrhnutých dôkazov na preukázanie toho, že žalobkyňa „cieleno navodila stav“, ktorý vyústil k zrušeniu vecného bremena. Nepovažoval za správny ale ich záver o vzniku hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, pretože neboli vzaté do úvahy všetky skutočnosti vedúce k rozvratu manželstva. Za nesprávny označil i záver o neplatnosti dohody o zúžení BSM, keď podľa jeho názoru mali súdy v tejto súvislosti riešiť zánik členstva žalovaného v bytovom družstve a vyplatenie polovice jeho členského podielu žalovanou. Napokon žalovaný spochybnil postup odvolacieho súdu, ktorý pri vyhlásení rozsudku nezodpovedal § 211 ods. 2 O.s.p. a § 156 ods. 2 O.s.p. I keď je v spise založené oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku predsedníčky senátu odvolacieho súdu z 27. októbra 2010 (doručené súdnej kancelárii 27. októbra 2010), na deň 3. novembra 2010 o 10 hodine, v budove Krajského súdu v Bratislave, pojednávacia miestnosť č. dv. 41, za ktorým v spise sa nachádza aj písomné vyhotovenie oznámenia, z ničoho sa však nedá vyvodiť, že súdna kancelária predmetný pokyn predsedníčky senátu realizovala. Z obsahu spisu nemožno nijako usúdiť, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu boli skutočne oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a nedá sa ani posúdiť zachovanie lehoty určenej v ustanovení § 156 ods. 3 O.s.p. Žalovaný sa preto domnieva, že miesto a čas verejného vyhlásenia výsledku neboli riadne vyhlásené.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalovaného „zamietnuť“. Žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo mohol všetky dôkazy uplatniť

pred súdom prvého stupňa, opakovanie dokazovania v dovolacom konaní považovala za nehospodárne. Uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania 154,58 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovoláním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký jeho potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto

dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ale ani samotné nesprávne právne posúdenie vecí opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizáciu tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), právo zúčastniť sa verejného vyhlásenia rozsudku (§ 156 O.s.p.), právo na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

Dovolateľ súdom nižších stupňov vytýka, že nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy a že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili. Pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľ mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná a toto rozhodnutie primerané zdôvodní (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné - čo je aj prejednávaný prípad), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. K uvedenej námietke žalovaného treba dodať, že súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne

nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak len v procesne prípustnom dovolaní (čo však nie je prejednávaný prípad), sama osebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľa o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení otázky (ne)platnosti dohody o zúžení BSM, či otázky (ne)zániku vecného bremena v zmysle ustanovenia § 151p ods. 2 O.s.p. (z dôvodu vzniku hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného) boli prípadne aj opodstatnené, dovolateľom vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť

napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Dovolací súd pristúpil k posúdeniu otázky, či v prejednávanej veci došlo k dovolateľom namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom – znemožneniu prítomnosti žalovaného na verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu v tejto právnej veci – zdôvodňovanej dovolateľom tým, že z *ničoho* (ani z obsahu spisu) sa nedá vyvodiť, že súdna kancelária realizovala pokyn predsedníčky senátu o oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na úradnej tabuli súdu v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.

Ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, umožňuje odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Aj v prípadoch, v ktorých odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa ustanovenia § 183 ods. 1 a 2, časť piata Kancelárskeho poriadku, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, všetky vyhotovenia rozhodnutí, ktorých rovnopisy sa musia vyhotoviť, a *všetky písomné úpravy sudcu* a súdneho úradníka asistentovi príslušného súdneho oddelenia, *ktoré sa musia v určitej lehote vykonať, opatrí asistent odličkom kontrolnej pečiatky, v ktorom sa vyznačí deň, kedy písomnosť došla do súdneho oddelenia a kedy sa vypravila*; kontrolná pečiatka sa umiestni pod úpravu sudcu alebo súdneho úradníka. Kontrolnú pečiatku vyplní dátumom a podpisom asistent, ktorý písomnosť vypravil, pričom vyznačí aj spôsob vypravenia a počet zásielok s doručenkou.

O tom, či bol v preskúmvanej veci zachovaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý je upravený v § 156 ods. 3 O.s.p., môže dovolací súd usudzovať (ako to správne uvádza dovolateľ) len z obsahu spisu. Na čl. 217 súdneho spisu je založená písomná úprava (tiež pokyn) predsedníčky senátu odvolacieho súdu určený súdnej kancelárii, aby na úradnej tabuli súdu bolo oznámené, že rozhodnutie v danej veci bude vyhlásené 3. novembra 2010

o 10.00 hod v budove Krajského súdu v Bratislave, č. dv. 41 (prízemie). Táto úprava bola súdnej kancelárii doručená 27. októbra 2010, v rovnaký deň bola súdnou kanceláriou (asistentkou) opísaná, porovnaná a vypravená – t.j. vyvesená na oznámenie. Kontrolná (referenčná) pečiatka súdnej kancelárie s obsahom dátumu spracovania úpravy sudcu (prijatia, opísania, porovnania a vypravenia pokynu) podpísaná konkrétnym pracovníkom (asistentom) podľa názoru dovolacieho súdu je nepochybným (obvyklým a zaužívaným) postupom, ktorý zodpovedá kancelárskemu poriadku súdu (§ 183 ods. 1 a 2 citovanej vyhlášky) zároveň preukazujúcim realizáciu (vykonanie) písomného pokynu (písomnej úpravy) sudcu - o oznámení verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu (viď oznámenie pripojené za č.l. 217 spisu). Pochybnosti dovolateľa, že z „ničoho“ nemožno vyvodit', že súdna kancelária predmetný pokyn predsedníčky senátu skutočne aj zrealizovala, dovolací súd nepovažoval za dôvodné. Obsah spisu v dôsledku toho umožňoval dovolaciemu súdu posúdiť, že došlo k zachovaniu lehoty vyplývajúcej z § 156 ods. 3 O.s.p. Postupom odvolacieho súdu ani v tomto prípade nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dovolateľ prípadne vychádzal z niektorých rozhodnutí najvyššieho súdu (napr. 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010) neznamená to, že v týchto prípadoch išlo o skutkové základy, ktoré sú identické skutkovému základu, z ktorého vychádzal dovolací súd v tejto veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanému prípravou a prevzatím zastúpenia a vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 19. apríla 2011 (§ 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby dovolací súd stanovil podľa § 11 ods. 1

písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 57 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,41 €, s 20 % DPH 12,88 €, spolu za dva úkon právnej služby predstavuje spolu 154,58 € (2 x 77,29 €).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková